

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 19. prosinca 1894.

List 3.

Junaška smert

rodbin Minami in Taketa v Jatsushiru na Japonskem.

(Konec.)

Bilo je zarano 9. decembra 1603, ko je Simon Taketa 35 let star končal svoje življenje. — Ivana in Neža odidete domu. Hishida ju obišče. A kako se začudi, ko najde obe objokani. Videli ste Simona stanovitno umreti, pravi jima, in se niste jokali in sedaj žalujete po njem? A ženi mu odgovorite, da ne objokujete Simonove smerti, pač pa obžalujete, da niste bili vredni ž njim prejeti krono mučeništva. V tolažbo jima pové, da se njima bodo kmalo spolnile serčne želje, kajti Magdalena, vdova Ivana Minami, obsojena je že k smerti in najberž vama, pristavi, ni kaj družega pričakovati. Bolj zaželjenega poročila bi jima ne bil mogel prinesiti. Vsa žalost je minula in serčno se zahvaljujete Bogu za to milost.

Ko ji obiščejo Jihijaka, naznanite jim veselo novico, ter se zahvalite za vso ljubav, katero so skazali Simonu, proseč jih, da naj bodo tudi njima v smertni uri na pomoč.

Terdno prepričane, da je to zadnji dan njunega življenja, začnete moliti lavretanske litanije pred podobo Matere Božje. Bili ste tako veseli, da so ju neverniki kar občudovali. Prosili ste Kakuzejemona, naj jima dovoli umreti s krepstno Magdaleno, kar jima je bilo tudi pripuščeno. Proti večeru pripeljejo Magdaleno k njima, ki je imela saboj 7—8letnega dečka Alojzija. Ivan ni imel otrok, zato je posinovil sina svojega starejšega brata. S solzami veselja pozdravijo se serčne žene, ter se srečne štejejo, da smejo umreti za svojega Boga. „Kako srečne smo, da smemo umreti jednake smerti s križanim

Zveličarjem!“ Tako so rekle. „Simon,“ pravite Ivana in Neža, „Simon nam je izprosil to milost.“ „In jaz,“ odgovori Magdalena, „imam se zahvaliti zato svojemu soprogu Ivanu.“ Nato se oberne k Alojziju, rekoč: „Moj sin, sedaj gremo v nebesa k tvojemu očetu! Ko boš razpét visel na križu, ne pozabi do zadnjega zdihljeja izgovarjati sveti imeni Jezus in Marija.“ Otrok ji to obljubi. Magdalena pa, videč njegovo stanovitnost, poljubi ga in se ne more zderžati solz.

Namestnik čakal je noči, da se popeljejo obsojenci na morišče, ker se je bal, da bi se pri belem dnevu ne sošlo preveč ljudstva. Ko pa se zmrači, veli jim oditi. Po mnogih molitvah zapusté hišo, oblečene v najlepša oblačila. Neža prosi Joahima, naj pred njó nese ono podobo Zveličarjevo, pred katero je Simon umerl. Pred vrati stali so trije „norimono“ (nosilnice, v katerih se dajo nositi odlične osebe). Namestnik sam jih je dal pripraviti iz spoštovanja do matere in soproge svojega prijatelja in ker so bile vse plemenitega stanu. Mali Alojzij sedel je k materi. Na vsaki strani nosilnice šli so Jihijaka. Dospevši blizo morišča pravi Neža Ivani: „Jezus moj Zveličar bil je neizrečeno utrujen, in vendar je šel peš na Kalvarijo, in jaz uboga grešnica dam se nositi.“ Serčno poprosi, naj ji dovolijo izstopiti, a Ivana ji to zabrani, rekoč, da bi vojaki kaj tacega nikakor ne pripustili iz strahu pred namestnikom.

Ivana prejela je prva krono mučeništva. O njeni serčnosti svedočijo besede, ktere je govorila rabeljnom: „Ko so križali mojega Zveličarja, prebodli so mu roke in noge in mu s tem prizadejali neizmerne bolečine. Moja želja je, da ga posnemam. Ne prizanašajte mi in dajte mi

kruto smert čutiti v polni meri. Zvežite mi roke in noge, kakor le morete terdo, le vrat pustite mi nekoliko prost, da zamorem dalje moliti.“ Želja bila ji je spolnjena. Ko je visela na križu, oberne se k množici, ki je od vseh strani privrela gledat mučeniško smert, in govori jim te-le besede: „Stan, v katerem me vidite, spričuje vam glasno, da sem pripravljena umreti in stopiti pred Njega, ki bo tirjal odgovor od mene. Zagotovim vas z največjo odkritoserčnostjo, da je ni vere na svetu v kateri bi človek zamogel zveličan biti, kakor edino le v katoliški veri. Prosim vas, odprite svoja serca resnici in odpovejte se malikovalstvu! In vi bratje in sestre, ki ste že prejeli milost sv. kersta, ostanite veri zvesti. Ne bojte se smerti, sej ni sladkejšega, kakor umreti za Njega, ki je za nas dal svoje življenje. Bila bi še dalje govorila, ali ne! Vradnik, boječ se, češ, da ne bi zbegala ljudstva, prime sulico, ter jo potisne mučenici v persi, ne da bi jih prebodel. Ivana pa zakliče: „Železo je premalo nabrušeno!“ In ko govori ona sveti imeni Jezus in Marija, porine vradnik sulico s toliko močjo v levo stran, da se konec sulice iz desne strani prikaže. Kri se ulije iz rane, srečna duša pa hiti proti nebesom.

Sedaj je bila na versti Magdalena. Neusmiljeno jo privežejo na križ, a ona glasno hvali Gospoda za dano ji terpljenje. Največja bolečina pa ji je bila, ko je videla umirati malega Alojzija. Ko ubogo dete vidi, da zvezujejo njegovo mater, ponudi se samo rabeljnom. Nekdo mu zakliče: „Ali se ne bojiš smerti, kateri si že tako blizo?“ „Ne,“ odgovori deček, „ne bojim se je — umreti hočem s svojo materjo.“ Rabeljni ga zgrabijo in privežejo na majhen križ, katerega postavijo materi nasproti. Ubogo dete, katerega je neusmiljenost rabeljnov terdo zvezala, je zdihnilo, da se je predsedniku v serce smililo, zato zapové privezati ga mehkeje. Na križu vzvišan vprè detek oči v mater, ki ga neprenehoma oserčuje: „Dete moje, sedaj gremo v nebesa, kliči le vedno: Jezus, Marija!“ Dete je govorilo sv. besede, mati jih je ponavljala. Bilo je to pobožno soglasje, katerega so se angeljci veselili, pričujoči pa ginjeni jokali.

Rabelj zgrabi sulico, hoteč jo Alojziju v serce zabosti. Pa orožje mu spodleti in ne zadene dečka. Mati je čutila bolečine mesto sina. „Moj sin, zdihni: Jezus, Marija.“ Dete pa se niti prestrašilo ni, marveč mirno pričaka družega sunljeja, kateri ga je prebodel od jedne strani do druge.

Nedolžno jagnje je umerlo brez vsake pri- tožbe, kakor naš Zveličar. A koliko je terpela uboga mati!

Sedaj pride versta na Magdaleno. Ona sulica, ki je umorila nedolžno življenje njenega sina, bila je tudi za njo usmrtivna. Še so vi-sele na njej zadnje kapljice nedolžne kervi, ko jo morivec zabode Magdaleni v levo stran. Pervi sunljej bil je brezvspešen, dasi ji je povzročil hude bolečine. Kar ji pade pokrivalo na oči, na kar pravi: „Sedaj ne morem videti v nebesa!“ Drugi sunljej odperl ji je oči v nebesih, ter jo združil z Ivanom, s katerim je delila življenja bolest in mučeniško smert. Bila je stara 33 lét.

Neža je bila zadnja, da dopolni in venča te darove na križu. Berzo, ko je nosilnico zapustila, zahvalila se je klečé Gospodu za milost, da smé darovati svoje življenje na lesu, kakoršnega je Kristus posvetil s svojo smertjo. Sod-nijski sluga jo pokliče, da bi jo priterdili na križ. A rabeljni bili so tolikanj ginjeni, da se niti ne upajo v nje bližino, kaj še le, da bi jo prijeli in zvezali. Moči so jim odpovedale in kakor okamneli so stali, ne zmeneč se za po-velje predsednika. Brez vsacega povelja zvabi ta prizor nekaj pogumnjenih ajdov, ki Nežo zvežejo in dvignejo na križ. Glasen jok se začuje med navzočimi, da mora umreti tako mlada, modra, blaga gospa, samo radi tega, ker je ostala zvesta svoji veri. Nekateri niti prenašati niso mogli žalostnega pogleda. A Neža, zamak-njena v sveto premišljevanje, pričakuje smerti. Nihče pa se ne upa je prebosti, dokler niso zopet pristopili oni, kateri so jo zvezali. Nezve-deni v rabi sulic prizadjali so ji mnogo bolečin, predno je plemenita gospa izročila svojo dušo v roke nebeškega Očeta. Bila je stara še le 30 let.

J. A. Ep. Nagasakiensis.

Dolžnosti in pravice delavcev.

Tone: Če smo zadnjič govorili o zlu (hujavi), govorimo danes o zdravilih, katera morejo zlečiti in ozdraviti le-to socijalno bolezen.

Janez: Dobro, pokazal bodem danes lekarno, v kateri se dobiva le-tá lék.

Tone: K socialistom me po zdravilo gotovo ne bodete poslali. Toliko previdim že sedaj.

Janez: Ne, gotovo ne! Učeni zdravnik, kateri je preštudiral do dna socijalno bolezen, dejal je, da dobimo zdravilo v sv. Cerkvi sami. S svojo okrožnico o delavskem vprašanji pridobili so si sv. Oče po-hvalo in priznanje vseh vlád, vseh vladarjev. In le-tá priznanja prišla so jim v pismih, berzobjavkah in iz državnozborskih zasedanj. Da, sv. Oče ho-čejo, da podaja sv. Cerkev zdravilni lék, ne pona-rejen in ne pokvarjen, temuč v vsakem oziru re-šilen.

„Cerkev,“ pravi on, „zajema iz evangelija nauke, kateri so zmožni pomiriti ali vsaj ublažiti razpor. Njeni nauki ne le da razsvetlujejo človeški duh, temveč vrejajo in določajo tudi življenje in delo-

vanje vsacega posameznika; z blagodejnimi napravami izboljšuje Cerkev stanje proletarijata (nižjega zapuščenega ljudstva). Cerkev se trudi in želi, da naj se združijo vsi stanovi in naj se trudijo, kolikor se dá, najbolje rešiti pereče socialno vprašanje in pomoči revnemu delavcu do prenašljivih okoliščin.

Tone: In na kak način hoče Cerkev vresničiti svojo namero?

Janez: S tem, da podučí delavce in delodajalce o njihovih medsebojnih dolžnostih, o dolžnostih, katere več ali manj priznava tudi država, ter s tem, da vstanavlja raznoverstne naprave v prid in blagor delavskemu stanu.

Tone: In mislite-li, da bode kedaj mogoče popolnoma rešiti delavsko vprašanje?

Janez: Gotovo, popolnoma.

Tone: In mora li ravno Cerkev biti ona, katera nam pomore iz zadrege.

Janez: Gotovo, povsem naravno. Cerkev more razvozljati le-tá voz, ker vé, kakó je nastal. Cerkev vidi, da so vsa doslej poskušana sredstva, izboljšati bédno gmotno stanje delavskega stanú, dosegla prav nasproten uspeh, ter mesto izboljšala le poslabšala njihov položaj. Dalje zamóre edino le Cerkev priravnati različne postave raznih držav k jednemu in istemu skupnemu namenu. Dalje je Cerkev brez vse sebičnosti, brez vse dobičkaželjnosti, ker méri in teži edino le po blagru in sreči vseh svojih otrok. Ona ljubi vse svoje otroke jednako, brez razločka stanú, kakor ljubi dobra mati vse svoje otroke jednako.

Vidiš, takó smo našli zdravnika, pa tudi zdravilo.

Tone: Premisliti pa je treba, je-li zdravilo tudi v resnici vspešno.

Janez: Dobro, prevdarimo tedaj na vse strani zdravilo proti skeleči socialni rani z ozirom na delavce.

Tone: S tem sem popolnoma zadovoljen, ker ravno nas le-tá socialna rana najbolj zadeva, ker jo nosimo na svojem lastnem telesu.

Janez: Perva dolžnost delavčeva je delo...

Tone: In delodajalčeva je naslada...

Janez: Oho, tudi delodajalčeva dolžnost je delo.

Tone: Prav, prav, toda delodajalci se skerbno varujejo spolnovati to svojo dolžnost, ker je nenevarno neprijetna.

Janez: Se vé... če človek ne dela s sekiro, lopato ali kladvom, se nam delavcem ne zdi nobeno delo. Toda gotovo je, da je mnogo težje delo stavbenikovo, napraviti načrt poslopja ali zaznamnjavati železnico, delo advokatovo, poznati določbe postave in jih obračati v zagovor svojega varovanca, naloga sodnikova, razsoditi pravdo, ali služba deliškega vodnika, voditi tvornico.

Tone: O, to vem, da te osebe delajo ravno takó, kakor mi; a jaz govorim o onih bogataših, katerih edino delo je naslada in skerb, kakó bi po trošili velikanske svoje dohodke.

Janez: Veš, bogatinov delo je v tem, da skerbé, kako bi si ohranili premoženje in posesti. Njihovo delo je v tem, da nalagajo svoj denar sedaj na hiše, sedaj na njive in travnike, sedaj zopet na vrednostne papirje, tako, da jim donaša večje dobičke. Skerbeti morajo tudi več ali manj za dobro

vrvnavo in popravo svojih posestev. Dalje vrvnavajo velika podjetja, katera se jim dostikrat ponesrečijo; to so bridki dogodki, dragi moj, kakoršnih mi ne doživimo nikoli.

Tone: Seveda, to ni nič, kaj ne, ako nimamo dela? Po tvojih mislih mi nikedar ne doživimo tako bridkih dogodkov. Če terpi delavec glad, kaj zató, da le bogatinu ne manjka ničesar. Lej, lej, ti mi boš morebiti še celó dopovedal, da so bogatini že vsled svojega bogastva pravi siromaki in vredni našega pomilovanja. — Ali mar delavec ne izgubi svojega premoženja, ako mu manjka dela?...

Janez: Gotovo! Ali pomisli, da ako ti nimaš dela, je to znamenje, da tvojemu delodajalcu manjka denarja, da je tedaj preje njega zadela izguba kot tebe. Ako ni dolgo dežja, zgubil bode dninar svojo mezdo, gospodar pa sploh ves plod. Ako nihče ne zida, ne stavi novih hiš, je to znamenje, da se kapitalistu manjšajo prihodki: zidar zgubil bode svoj zaslužek, kapitalist vsaj deloma svoj kapital.

Tone: Ubogi bogatin! Če zgubi kos svojega premoženja, živí še vedno v nasladnosti in po gosposko; če pa mi zgubimo svoj zaslužek, manjka nam tudi najpotrebnejšega in ne ostane nam drugega kot beraška palica.

Janez: Ti si čuden človek, Tone, pravi novinec v vseh stvaréh: Tebi je vse zlato, kar se sveti. Kolikokrat se kaže kdo po zunanje bogatina, a na skrivnem terpi največjo revščino. In ako natančno preštudiramo delavce, tedaj vidimo, da nekateri živé v zelo slabih razmerah, v tem ko se obnašajo tudi takó kot bogataši: igrajo, vozijo se na razvedrila, na južine, in oblačijo se po gosposki. In najmičniše na tej stvari je, da ravno ti hočejo v kalni vodi ribariti ter hujskajo druge delavce proti premožnejšim ljudém. Radi bi sami pograbili premoženje premožnejših zato, da bi sami sebi bolje postregli in za tuj zaslužek dobro živeli. Ako dobro in natančno opazuješ, tedaj vidiš, da so pravi ubožci mirni v svojem stanju in vdano pričakujejo in iščejo novega dela in zaslužka. Ne brigajo se ne za socialne vprašanje, pa tudi ne za hujskanje in za nemire. Ako jih obišče nesreča, tedaj se priporočajo velikodušnim premožnikom, da jim pomorejo, in so jim poslej za to hvaležni. In to je kar vzdržuje duševno véz med premožnim in med delavcem, da ima prvi dolžnost, podpirati nesrečnika, drugi pa dolžnost, biti onemu hvaležen za izkazane dobrote. In kolikokrat vzbujajo socialistiški prekucuhi sovraštvo ravno proti onim, ki so največji dobrotniki delavcev!

Tone: Nekaj imaš že prav; toda zdi se mi, da sodiš celo stvar mnogo preveč jednostranski.

Janez: Nikakor ne! Jaz govorim danes o dolžnostih siromakovih in zató vzlasti povdarjam zasluge bogatih; potlej pa bodem govoril o pravicah siromakovih in obsojal bodem gerdo in ostudno počenjanje onih bogatinov, ki v svoji sebičnosti in nebriznosti prepuščajo reveže največji révi in takó neté razpor med obema stanovoma in zavirajo mirno rešitev socialnega vprašanja!

Tone: Takó je prav! Takó mi je po vseči, da nas zagovarjaš? Le brani nas, kolikor nam gre.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Petdesetletnica Dejanja sv. Detinstva.) (Dalje.) Kakor pri vsih cerkvenih napravah sploh, skromen, neznamenit je bil tudi pričetek Dejanja sv. Detinstva. Ali „iz malega raste veliko.“ Bog je dal obilnega blagoslova, da je iz malega gorčičnega zernica na veliko veselje in slavo sv. Katoliške Cerkve, kmalo zrastle mogočno sprelepo drevo, katero zdaj že 50 let blagodejno razteza košate svoje veje čez svet in to vedno širje in širje.

V mestu Nansi na Francoskem, kakor je že omenjeno, je pobožni škof Karol Avgust pl. Forbin Janzon leta 1843 Dejanje sv. Detinstva vstanovil v ta namen, naj bi kerščanski otroci postali pomočniki in rešitelji revnih ajdovskih otrok in bil je za trdno prepričan, če vsi kerščanski otroci iz mnogih dežel skupaj pomagajo, da bodo z Božjo pomočjo veliko dobrega in imenitnega storili, če le vsak teh kerščanskih otrok kaj malega k temu pripomore, namreč vsak dan le eno Češeno-Marija moli in vsak mesec le 2 kr. za taiste daruje. Ta blaga misel in ta modri načrt dela Jezusovega Detinstva je bil že kar od začetka močno po volji vsim, ki so o njem zvedeli, tako posebno svetemu Očetu papežu, škofom in drugim duhovnom, kakor tudi starišem in učenikom, prav posebno pa še otrokom. Ni čuda zato, da je Dejanje sv. Detinstva kmalo zaslovelo povsod ter se kaj urno razširjalo najprej po domači francoski zemlji, kmalo pa tudi po sosednjih laških, španskih, angleških in nemških deželah. V Belgiji so ravno to leto 1843 bili postavljeni apostolski nuncij pri belgijskem kralju za vse dobro in blago vneti in visoko učeni Joahim Peči, sedanji slavni papež Leon XIII. Ni mi treba omenjati, s kolikim veseljem da so oni pozdravljali prelepo vstanovitev visokozaslužnega škofa Nansiškega ter priporočali in razširjali, da so toraj že prav od začetka Dejanju sv. Detinstva posebno naklonjeni.

Tudi v naši Avstriji je delo sv. Detinstva z veliko navdušenostjo bilo sprejeto od vsih, kateri so to bolj na tanko spoznali in ti so potem veliko si prizadevali ga razširjati in pospeševati. Leta 1851 je gospod abbe James (beri Žems), korar v Parizu, ki je bil ta čas ravnatelj tega dela in že od početka zanj tako vnet in delaven, da zasluži ime družega vstanovitelja sv. Detinstva, prišel na Dunaj in je bil na cesarskem dvoru kaj milostno in prijazno sprejet. Visoka cesarska rodovina sama je delo sv. Detinstva vzela v varstvo, mladi cesarjeviči so se s presvitlo materjo nadvojvodinjo Zofijo lastnoročno zapisali za ude sv. Detinstva in ne dolgo potem že najdemo sv. Detinstvo v mnogih avstrijskih škofijah, poterjeno in priporočevano po visokočastitljivih škofih.

Znamenito za nas je pa, da izvemo, kedaj se je sv. Detinstvo pričelo razširjati po slovenskih pokrajinah, posebej v naši ljubljanski škofiji. Ker se je namreč to sv. Dejanje tako lepo razcvitalo po družih deželah, gotovo tudi ni moglo ostati neznano v naši lepi domovini, ktera, ne da bi se hvalili, slovi po svoji darežljivosti, kjer se gre za sv. vero in sv. katoliško stvar. In res ni ostalo neznano. Le odprimo Danico, letnik 1876. Tukaj že najdemo na strani 284 precej obširen spis o sv. Detinstvu. Iz navedenega spisa pa izvemo, da je že leta 1875 Dejanje sv. Detinstva imelo svoje podružnice v Kranji,

v Šmartinem pri Kranji in na Zalemlogu. Tudi v Ljubljani in drugod po deželi je bilo veliko udov zapisanih, če tudi niso bile še podružnice vstanovljene. Perva podružnica v Kranji je štela konec 1875. leta 410 udov pod vodstvom in oskerbništvom gospe in vdove Kancijanile Messnerjeve, v Šmartinem pri Kranji pa 147 udov. Tukaj je posebno goreče deloval za to sv. Dejanje v. č. g. gospod župnik Jurij Kraševic. Te podružnice kot hčere matere bratovščine so bile v zvezi z vesoljnim zastopnikom in oskerbnikom avstrijskih bratovščin Jezusovega sv. Detinstva O. Edmundom Hagerjem v Solnem gradu. Leta 1880 pa je bilo Dejanje sv. Detinstva poterjeno posebej za ljubljansko škofijo. Premilostni gospod knez in škof Dr. Janez Zl. Pogačar so namreč z določbo od 21. maja 1880 Dejanje sv. Detinstva, po vravnavi, kakor so jo sprejeli drugi avstrijski in ogerski škofje, tudi za ljubljansko škofijo po vsem obsegu poterjili, dovolili obhajanje dotičnih praznikov, njih pravilom primerne prestavljanje, vdeleževanje in rabo od Rima podeljenih ali še podelitvenih duhovnih dobrot in pravic. Škofijski vodja tega dejanja za ljubljansko škofijo in vse slovenske pokrajine pa so bili postavljeni preč. gospod Andrej Zamejic, tedaj profesor duhovno-pastirskega bogoslovja, sedaj stolni kanonik v Ljubljani. Tako je tudi ljubljanska škofija pridružila se Jezusovem sv. Detinstvu in tekmuje z drugimi v gorečnosti za razširjenje kraljestva Božjega na zemlji. Podučne mikavne knjižice, ktere vodstvo izdava že 13 let, nam to lepo popisujejo. V zadnjem zvezku n. pr., da družih ne omenjam, t. j. v XIII. zvezku l. 1893, so zaznamovani že kaj različni kraji naše slovenske domovine, kateri so l. 1892 za Dejanje sv. Detinstva zložili 2606 gld. 60 kr. To vam je veselo znamenje, da je Dejanje sv. Detinstva tudi med slovenskim ljudstvom se zelo priljubilo in vterdilo. In prav tako, saj kjer druge dežele tako čudovito veliko store tudi naša Slovenska izostati ne smé!

(Konec nasl.)

Od sv. Gregorja. Zbolel sem bil za hripo in angino, ulegel sem se, menil, da bom en dan ležal, potem bo dobro. Človek obrača, Bog oberne. Pride neki človek in prosi, da bi šel k bolniku s sveto popotnico, ker je jako slab in zelo prosi. Poprašam po simptomih bolezni in spoznam, da je bolezen nevarna; torej sem rekel: bom pa prišel!

Le iz postelje ven! Tako rekel, tako storil! Predno sem presv. Rešnje Telo vzel iz tabernakelja, sem rekel: Ljubi Jezus, Ti mi lahko zdravje vzameš, če sem v postelji ali pa na potu; torej Tebi se izročim. Šel sem s sveto Popotnico k bolniku, se vé, da je bila pot težavna. Ke sem prišel v bolnikovo hišo, so kar potne kaplje tekale na mizo. V postelji se nisem mogel spotiti, pot me je pripravila v not in bolezen se ni nič shujšala. Naj pride hripa ali angina, le preveč boječnosti ne; temuč vse v zaupanju na božjo pomoč!

Iz Žirov. (Cerkvene zadeve in zahvala.) Priserčno zahvalo naznanjam, kateri koli so nam kak dar naklonili. Bog jim poverni stoterno! O tej priliki naznanjamo, da se je v pretečenem letu veršilo že mnogo pripravljalnih del, katera se bodo letos nadaljevala. — Lep stavbeni prostor, za cerkev jako primeren, nam je na ponudbo, a treba bo odšteti precej veliko kupnino.

Željno pričakujemo časa, da bi se novi hiši

*J. Bzenec
Žirov pod Hr.*

Božji temelj položil in se pričelo zidanje. A skerbi nas vendar, ker delo ne bo majhno; stalo bo visoko svoto denarja, ki ga bo treba večinoma še pridobiti.

Toraj moramo pred vsem Boga prositi, da bi nam obudil še mnogo blagih dobrotnikov, kateri bi z darovi nam pomagali velevažno delo — zidanje cerkve — kmalu pričeti in dostojno doveršiti.

Predstojništvo farne cerkve sv. Martina v Žiréh na praznik sv. treh Kraljev 1894.

Jos. Vidmar,

župnik.

Franc Primožič. Franc Lenger.

ključarja.

Darovi za zgradbo nove farne cerkve v Žiréh.

II. izkaz.

Od začetka leta 1893 do sedaj so darovali naslednji p. n. čč. gg. dobrotniki in dobrotnice: Josip Klemenčič, c. kr. profesor v p. v Ljubljani, 25 gld. — Fr. Prekgorec pri Železnikih „priložil k oživilnemu kvasu.“ 15 gld. — Matej Kožuh monsignor in dekan v Stari Loki 5 gld. — Janez Tavčar, župnik v Lešah, 21 gld. — Nikolaj Križaj, župnik na Premu, 5 gld. — Josip Cegnar, kapelan v Žiréh, 15 gld. — Franc Seljak, posestnik v Sovri, 50 gld. — † Lovro Otrin iz Novevsi 25 gld. — Katarina Kavčič, iz Žirov, zopet 50 gld. — Agata Justin, z Žirovskega verha, 100 gld. — K. B. z Žirovskega verha, 40 gld. — Mina Ažbič, s Koprivnika, 20 gld. — Matevž Gantar, posestnik na Dobračevi, 25 gld. — Anton Primožič tergovski pomočnik v Kamniku, 5 gld. — Neimenovana iz Ljubljane 10 gld. — Neimenovan 10 gld. — † Simon Fortuna iz Žirov, del njegovega volila, 45 gld. — † Helena Albreht, iz Žirov, del njenega volila, 200 gld. — Zbirka Zgodnje Danice 12 gld. — Domači farani so o raznih priložnostih v manjših zneskih darovali skupaj 1002 gld. 8 kr. — Obresti 432 gld. 86 kr. — Vsota 2112 gld. 94 kr.

Z Dunaja. (Prevdarki, kako in kdaj pridemo do sreče?) Nedavno čital sem v nekem časopisu dva citata, ki sta me zelo zanimala. Pervi je od Cicerona iz njegove knjige: „De natura deorum“ in se glasi tako-le: „Jaz ne vem, ako je še mogoče ohraniti zvestobo, vero, človeško družbo in idejo pravice, ako je izginila pobožnost naproti Bogu (po poganskem izrazu bogovom); drugi pa je vzet iz neke okrožnice sedaj vladajočega sv. Očeta Leona XIII. in slove takó-le: „Dobro je treba premisliti, da postave ne bodejo nikdar imele tolike moči, da bi že same po sebi varovale državo.“

Kedó, ki opazuje in motri sedanje žalostne razmere v človeški družbi, more dvomiti o resnici teh dveh izrekov? Kedó ne vidi da je dandanes polnjaj človeštva zelo zelo nevaren? Ali ne čitamo vsak dan, kakó se zameta vsakršna avtoriteta, kakó se odreka pokorščina, kakó se ljudje upirajo človeškim in božjim postavam? Ali niso dandanašnje razmere najboljši dokaz, da sta navedena dva izreka do zadnje pičice resnična in neomajljiva? — Gotovo bi ne bilo takó daleč z nami prišlo, ako bi zavzemala vera v človeških srcih ono mesto, katero bi po božji volji in naredbi morala zavzemati.

In to je ravno preklicanstvo, da mora slab čin porajati tudi slabe posledice. Človeštvo je zapeljano po slabih vzgledih, po sramotanju duhovske in po-

svetne oblasti, po obrekovanji in čitanji cerkvi sovražnih časopisov in knjig, zaverglo polagoma vero, božje in cerkvene zapovedi in se takorekoč popolnoma odtujilo Bogu ter se takó oropalo jedine terdne in zanesljive opore v življenji, ki je polno najrazno-
verstnejših žalostnih slučajev; sedaj pa je premetajo valovi semtertje, kakor ladijo, koji so besneči viharji polomili jarbole in pretergali jadra. — Ako čitamo dandanes časopise, ustrašiti in zgroziti se moramo naravnost nad osurovelostjo in zdivjanostjo človeštva, nad nasiljem in zametanjem vsake avtoritete. More li biti pri tem kedó takó nespameten, ki bi menil, da morejo vse te napake odstraniti zakoni sami po sebi, in naj si bodo še takó strogi? — Jaz mislim, da nihče kaj tacega brez strahú božjega nikdar in nikoli ne more doseči. Sicer pa še nikakor nismo dospeli do odločilnega momenta; stvari razvijajo se tako počasi, a tako čudno, da se je bati, da postanejo človeške razmere še bolj neznane in da bode še-le potem sprevidelo človeštvo, da takó ne more iti dalje, temveč da se je potreba verniti zopet v naročje vere in sv. Cerkve, jedine učiteljice in voditeljice katero nam je Bog postavil na težavnem popotvanji skozi življenje. Samó vera more žalostne naše razmere spremeniti takó, da postanemo srečni že tukaj na zemlji ter dosežemo tudi svoj nebeški smoter.

Ako se le malo ozremo po svetu, takoj si zmoremo razložiti, kaj je tožnim dandanašnjim razmeram pravi vzrok. Vzemimo n. pr. le takó zelo zanemarjeno posvečevanje nedelj in praznikov. Je-li človeštvo res takó vertoglavo, da si domišlja, da more vzeti Bogu vlado iz rok in vravnati svet po svojih bolehavih, prenapetih in smešnih nazorih? Ni li taka misel priprosta in naravnost otročja? Živeti hočejo brez Bogá, brez Bogá pomagati si v različnih žalostnih položajih življenja? In take misli razširjajo zlasti ljudje, ki si doumevajo, da so, kdo si vé, kako pametni in omikani, ki si domišljajo, da so vso modrost že pozobali. In taki abotni nazori razširjajo se tudi med priprostim ljudstvom!

Na zapovedi Božje in cerkvene, ki imajo vendar večno veljavo, na koje se vendar opirajo vse človeške postave, se nihče več ne ozira. Še več, smešijo jih celó kakor kaj zastarelega, česar dandanašnji „napredni“ čas ne potrebuje kar več. Pri tem se pa ne pomisli, ali bolje rečeno, pri tem se noče sprevideti, da napredek brez Bogá, ali celó nasproti Bogu, je najhujša in najnevarnejša rakova pot; kajti v tem slučaju se ne napreduje v znanosti in spo-
znavanji, pač pa se v nazadnje povrača, v zdivjanost in divjaško surovost.

Premisliti je treba nadalje tudi še omajanje vsake pokorščine in spoštovanja do vsake oblasti. Otrok se upira očetu, učenec učitelju, posel gospodarju, sploh podložnik svojemu predpostavljenu. Kakó se more pri taci razmerah kazati lep napredek? Ali se ne omajujejo pri tem vse vezí, ki derže skupaj človeško družbo? Ako se vsakdo hoče otresti jarma dolžne pokorščine, kam bode še naposled prišla človeška družba, katera vendar sloni po božji naredbi na temelju pokorščine? Kaj pomaga vse prizadevanje pomnožiti človeško blagostanje, ako se dela čisto brez Bogá, ki ima vendar ves vspéh v svoji vsegamogočni roki, ter se zaupa samó na slabotno človeško moč? Ni li to nekam podobno

zidanju babilonskega stolpa, kjer je človeštvo tudi mislilo, da se zamore brez ozira na Stvarnika iz lastne moči kviško povspeti? Oh, kako prazno počenjanje je to! Slabi človek, ki je vse svoje telesne in duševne sile prejel edino le od Bogá; čegar življenje je popolnoma v božji roki, katera ga lahko vsak trenotek ugasí, — tako bitje si derzne odpovedati svojemu Stvarniku in dobrotljivemu Očetu dolžno pokorščino ter ga takorekoč odriniti na stran, delati brez njega! — Toda, še-le tedaj se bode zboljšalo naše stanje, kedar prodré zopet prepričanje, da se brez Bogá ne more iti dalje, da zamore samó povratek k zapovedim božjim in cerkvenim prinesiti posameznim in človeštvu kot celoti ono stanje, ki osreči človeka že na zemlji, ker ga sprijazni z usodo, ob enem pa tudi napravi temelj za bodočo nadzemeljsko srečo.

Prof. Ivan Repič.

Iz Prjedora, 11. prosinca. (Poterdilo. Odgoja dečkov.) Hvaljena in slavljená bodi neskončno dobrotljiva previdnost Božja za blagodušni milodar 25 gld. — petindvajset goldinarjev v pomoč sirotin-skim dečkom. Ravno sem jako prošén za dva si-rotna, pa verlo bistroumna dečka, da bi ju spravil v dobro rimo-katoliško kerščansko izgojišče. Hvala Bogu, ravno ta milodar bode v to dobrodelno sverho pomogel. Bodem jih prej s pomočjo Božjo na prvo roko omikal in za kerščansko-katoliško pravno življenje in obnašanje privadil, potem pa peljal v velekoristni vstav sirotnih dečkov v Marija-Zvezdo. Bog plačaj tisučerno in Kraljica presv. rožnega venca poverni obilno! Prejel milodar 25 gld. dne 11. prosinca 1894. — Prec, ko sem na pošti milodarne denarje 75 gld. prejel, šel sem k tergovcu, kojemu je cerkev dolžna 60 gld. za derva, za poslednjo peč cerkvene opeke, ter mu naznanil, da naj donese pobotnico v župni urad, da se mu izplača dolg vpričo mene in še dveh prič. Neizrečeno smo hvaležni za ta dva milodara, mnogo bota zalegla v istiniti sili in potrebi. Mnogo in iskreno bomo molili za dobrot-nike in v njihove dobre namene. In visokosveta Devica Marija in sv. Jožef bodeta dobrotnikom, rimo-katoliški stvari in podvzetju v Ljubljani, biskopiji ljubljanski in Sloveniji, mnogo in veliko pomagala, sprosila in podarila, osobito bodeta tisučerno povra-čevala milodare od tam za velepotrebno cerkev sv. Jožefa tu, in v pomoč prave kersčanske rimo-kato-liške izgoje tolikim sirotnim in zapuščenim dečkom. Za lončarijo, v veliko pripomoč dobrodelni napravi, vedno notranje izdelke nadaljujemo, stala bo stroškov precej, ali koristila bo tu, ker nobene dalječ okoli ni, mnogo, in donašala pripomočkov! Jednega našega gojenca imamo v Travniku v jezuitskem ko-legiju, družega v vojaški „Oficiers-Bildungsschule“; ipak je vedno verl kersčansk, veren mladeneč; o novem letu bil je pri nas na dopustu (urlaubu); tretji je v mariborski gimnaziji; za te tri še vedno skerbimo s podporami; več imamo jih v Marija-Zvezdi, doma pa čveteré. O Svečnici dobimo zopet novakov. Tako po malem in natihome že deluje od nas in visokoč. pokojnega opata namenjena na-prava rožnovenške Kraljice sirotnih dečkov, še le vsejena Več tednov sem že jako bolehen v persih; moral sem nekoliko počivati; toda v brigah in mnogih potrebah pravega počitka ni.

V osmini ss. trih Kraljev, dne 11. prosinca,

tedaj prejeli smo neopisljivo hvaležni velikodušni milodar 50 gld. — petdeset gld., za stavbo velepo-trebne nove cerkve ženina blažene Device Marije, sv. Jožefa. Bili smo v veliki brigi in stiski, kako iz-plaćati ostanek dolga šestdesetih goldinarjev za zgo-tovljeno triverstno cerkveno opeko. Hvala Bogu! sedaj smo težavnega dolga rešeni.

Iz hvaležnosti, v zahvalo in priprošnje bode 23. prosinca, v svetek zaroke presv. Device Marije v cerkvi sv. Jožefa tukaj slovesna služba božja, k koji bodo povabljeni vsi rimo katoliški župljani in vse združene molitve, prošnje in priporočila se bodo opravljale za vse stare in nove dabrotnike in do-brotnice te velepotrebne cerkve in za duše v čisti-lišču njihovih dragih.

O. Antun Babić.

Br. Alphons Marija.

V Prjedoru 12. prosinca 1894.

Oblast papeževa.

V verskih in pravstvenih rečéh je papež nez-motljiv učenik.

V vladanji vesti je on sodnik, proti kateremu ni priziva.

V vladanji sv. Cerkve, v njeni obrambi in za-ščiti je on od sv. Duhá še posebej podpirani vladalec in zató je njegova oblast tudi v tem popolnoma neomejena.

On vidi in ukazuje, kar je potrebno sveti Cerkvi.

On more zapovedovati ali prepovedovati na-rodod in deržavam ono, kar je Cerkvi v korist, ozi-roma v škodo.

Vse delovanje papeževó na zemlji izvira iz lju bezni Jezusa Kristusa.

Vse obrambe, vsi protesti, katere napraviti in oskerbeti je papeževa dolžnost, naj si bodo tudi na posvetnem, politiskem in socijalnem polji, imajo edini namen braniti svobodo in neodvisnost njegove naj-višje oblasti.

In ž njo vred ali prav za prav ravno s tem tudi svobodo vere, svobodo cerkve in svobodo vesti.

In ob kratkem braniti blagor duš in cele člo-veške družbe.

Mariji.

Mati si brez greha,
Dika vseh devic,
Naj dospé do Tebe
Žalostni naš klic!

Ker smo razžalili
Dobrega Bogá,
Smo si zaklenili
Duri do nebá.

Vest težé nam grehi,
V sercu ni mirú;
Nič tolažbe dati
Nam ne more tu.

Ti odprl nam zopet
Izgubljeni raj,
Da v nebeškem zboru
Hvalimo Te kdaj!

Na dan izpovedi.

V potocih danes mi tecite
Kesanja bridkega solzé
In dušo mojo operite
Vseh madežev, ki jo gerdé.

Pokleknil bom pred spovednika,
Takó potožil mu skesán:
„Pregreha moja je velika,
Ponavljal sem jo dan na dan.

Da nisem vreden odpuščanja,
Skesán in žalosten priznam —
Pa, Bog odpuščati ne jenja,
Predober Oče on je nam.“

Zatoraj upa ne izgubi,
Poterto, žalostno sercé;
Odslej Boga preserčno ljubi,
Pokoro delaj za dolgé!

N—r. *)

Sv. Obhajilo.

Dež zemljó o žgoči suši
Napij in poživí;
Dušna jed pa moji duši
Nove dodelí močí.

Dež zelenje verne trati
In zbudi v življenje log, —
Up, veselje more dati
Sercu mojemu le Bog.

N—r.

Razgled po svetu.

Praga. Ogledalo mladodobne odgoje prav živo kaže nastopna pravda „omladine“ v Pragi. Zapravanih je 77 samih mladih ljudi iz nove šole, v starosti med 16. in 30. letom, največji dél njih še pod 24. letom. Oziroma na njih opravilo so po naj večem pomočniki, kakor: stavci, bukvozezi, mizarji, točarji, tergovski pomočniki itd.; nekteri so še rokodelski učenci, tudi nekteri dijaki in več sodelavcev radikalnih listov. Med bolj „olikanimi“ je samo dr. Rasin, jezičnopravdni koncipient. Taka je ta „omladina.“ Množina — 160 prič je menda poklicanih, dalje 6 umetnikov strokovnikov. — Zatožba obsega 85 pól, in obširno pojasnuje, kako se je „omladina“ začela, snovala in kako je delovala. Velik del te tvarine je na podlagi izpoved umorjenega Rudolfa Mervata, največ pa od družih zatožencev. Zveze omladinske segale so čez češke meje na Dunaj, v Gradec, Levov itd. Tožbe se izhajajo na véliko izdajstvo, na žaljenja Veličanstva naj hujši verste, skrivna združevanja, beganja očitnega, rogovilstvo itd. Obravnava bode pred zborom šesterih sodnikov, kakor izjemna sodnija v porotni sodnijski sobani deželne sodnije na Karlovem tergu. Predsednik sodniji bode deželni svetovalec Krozmar; pravdo bo zastopal Lorenz; zagovorniki bodo dr. Herold, dr. Czernohovsky, dr. Bara, dr. Just in dr. Kliment. Napovedana je skrivna obravnava; vender „Vaterland,“

*) Dobro: serčna hvala!

ki to reč poroča, méni, da tu bode tajnost komaj mogoča, ker sleherni zatožencev ima pravico, seboj pripeljati tri zaupnike, izmed katerih bo gotovo veliko število mlado-čeških ljudi. Misli se, da te obravnave bodo šumele obširno po Evropi in zvedelo se bode še marsikaj, kar zdaj ni še znano. — Svarilo mladim rokodelcem: Iz tega vidite, kam zavleče človeka slaba tovaršija in zanemarjenje sv. vere in njenih pomočkov! Varite se prostomišljakov!

Ogersko. Glasoviti katoliški Tabor ogerski se je pričel 16. t. m. Častitljivost tega shoda se je napovedovala že poprej; 15.000 zastopnikov katoliških srenj je bilo že naprej napovedanih; med njimi prav mnogi členi gosposke zbornice in veliko poslancev spodnje zbornice pa vsi škofje, razun samih treh, ki so bolni. — Magyarska vladna stran se manjša od dne do dne; kalvinarji, framasoni in lažiliberanci so poparjeni; kteri imajo še kaj vere in serca, prihajajo na katoliško stran. Eden poslancev je rekel, da vlada je toliko kot prekucnjena. V liberalni konferenci je 15. t. m. naznanil predsednik, da je 15 poslancev odstopilo iz liberalne konference.

V Fuldi je umerl ondotni škof Jožef Weyland, rojen 13. sušca 1926 v Hadamaru pri Limburgu. Ob času kulturne borbe je kot župnik v Wiesbadenu moral doživeti bridkost, da so odpadniki „altkatoliki“ bili njegovo farno cerkev zaplenili in je bila skozi 10 let v njihovi sužnosti. Ni še škofoval celih šest let na grobu aposteljna Nemcem. R. I. P.!

V Brüggu v Belgiji je 4. t. m. nenadoma umerl msr. Faiet, rojen 22. maja 1813. Imel se je veliko vojskovati proti liberaluški šolski postavi od l. 1879, in ko je bila ta brezbožna postava oklicana, je zapovedal svojim duhovnom, kjerkoli je bilo mogoče, napraviti katoliško šolo. Leta 1882 je bilo že 276 župnikov spolnilo to povelje in le samo 22 župnij ni še imelo katoliške šole. Katoliške šole je obiskovalo 79.273 otrok in tako imenovane obvarovalne šole k temu še 22.326 olrok! državne šole pa so jih imele samo 4012.

Anglija. Poslednje dni so v Londonu zopet trije anglikanski duhovni prestopili v katoliško Cerkev. Pred nekaj časom je bil anglikanski škof Lincoln tožen zarad „ritualizma“ ali posnemanja katoliških obredov v anglikanski odpadni cerkvi: od tistega časa anglikanski duhovni še bolj prestopajo v pravo katol. Cerkev in spreobrnili se jih je že štirinajst.

Amerika. Zadnjič imenovani zmerznjec, 8 milj od Towera, ni bil Fr. Friedrech, kakor se je mislilo, ampak Anton Vidmar z Vosolnika pri Vel. Laščah na Dolenjskem, star nad 30 let. Pokopan je na katolškem oddelku pokopališča v Duluth-u.

Blagajnik, ki je žulil banko v Minneapolisu, in potem pobegnil na Angleško, je obsojen na 7 lét v državno ječo; moral pa bo gospod slepar za pokoro kar od kraja delati vsa dela vsakdanjih težakov. To je nekoliko praktična ječa.

Arizona je sprejeta med združene države. Zbornica poslancev je glasovala za sprejetje s 185 glasovi proti 61terim. Velika nesreča na železnici blizu Lujvila. Delavci so zidali most čez reko Ohio, uterga se pa dél zidave in š 60 delavci zderči navzdol v reko; 25 delavcev je bilo precej mertvih, 20 pa hudo poškodovanih.

Kako v Ameriki praznujejo nedeljo? V Kansas-city Mo. je brivec R. H. imel odperto svojo briv-

nico. Sodnija ga je poklicala na odgovor in priznala mu je za to kazen 25 dolarjev.

V Muldraugh-u je zderčal vlak s tira. Tri osebe so bile usmrtene, več pa ranjenih, tudi sto glav živinčet je bilo končanih.

Kaj storé brezvérski sleparji! V kraju Ottunwu, Jova, so pri hranilnični napravi zasledili tolike sleparije, da ljudstvo, ki je terdo zaslužene denarje nosilo v ta zavod, bode najberž ob nje! Vradnike so zaperli.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec prosinac (januarij).

a) Glavni namen:

Petdesetsetnica molitvenega apostoljstva.

b) Posebni nameni.

18. **S. Petra stol.** Sv. Oče in kardinali. Neoveržljive pravice papeževe na papežovo državo.

19. **S. Lanut.** Severni misijoni. Odvernjenje pretečih nevarnosti. Hudo skušani terpini.

20. **Ss. Tabljan in Boštjan.** Zmešnjave v Italiji. Pomankljivosti pastirovanja med vojaki. Ohranjenje poklicne kreposti.

21. **S. Neža.** Gledé vere in nedolžnosti v nevarnosti biva-
vajoča mladina. Vzgojevalne in učne naprave. Začasno vojskovanje
zoper mehkužnost.

22. **S. Teodul.** Pregarjani verski bratje v Rusiji. Bogu dopadljiva poraba zemeljskega blagostanja.

23. **Marijina poroka.** Blagodejno razširjanje časa tako primerne bratovščine sv. Družine. Zadeve dveh bratov.

(Konec nasl.)

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. (Zanemarjeni otroci.) Po preiskovanju c. kr. mestnega svetovalestva se je pokazalo, da v Ljubljani je 69 šolskih otrok, kateri so doma brez vsakega nadzorstva in da so se vsled tega poslednja tri leta pokazali žalostni nasledki spridenosti pri tacihi otrocihi. Po tem takem je res zadnji čas, da se ustanovi naprava za zanemarjene otroke, za kakoršne blagi ljudje že imajo družbo osnovano in poterjeno od vis. vlade.

Ljubljana. Imenik oo. frančiškanov okrajine hervaško-kranjske, ki je ravnokar prišel na svetlo, kaže, da provincija ima v 12 samostanih 79 dušnopastirskih mašnikov, 8 mašnikov šolskih, 11 klerikov v šolah, 4 novince, 44 bratov laikov, 27 bratov terciarjev. — V ljubljanski škofiji so 3 samostani, v goriški 1, v lavanški 2, v zagrebški 4, v terzaški 1, v senjski 1. — Zavetnica vesoljnega frančiškanskega reda je presv. Marija D. brezmadežnospočeta; zavetnik provincije: Najdenje S. Križa. Varh celega reda so S. Oče Leon XIII; general vsega reda vis. čast. o. Alojzij Parma; prokurator za reformirane: pr. o. Bonaventura Silvano; provincijal te okrajine: preč. P. Placid Fabiani. Častitljivi oo. defintorji, in sicer predsednik, P. provincijal; asesor, P. Evstahij Ozimek; kustos okr. P. Stanislav Škrabec; defintorji vv. čč. oo.: Tadej Gregorič, Kalist Medič, Bazilij Dolničar, Romuvald Jereb. Prokurator okrajine, v. č.

P. Hugolin Sattner. Gvardijani preč. oo.: V Ljubljani P. Hug. Sattner; na Tersatu P. Julij Brunner; v Gorici P. Bazilij Dolinar; v Novem mestu P. Viljem Vindišar; v Kamniku P. Konstantin Luser; v Paznu P. Hugon Novljan; v Samoboru P. Romuvald Jereb; v Klanjcu P. Edvard Ravstehar; v Nazaretu P. Viktor Jerančič; v Karlovcu P. Avrelj Knafelj; v Brežicah P. Albin Bregar; v Jaski P. Godefrid Hlebec. — V Sveti deželi se nahajata: brata laika Brunon Štrukelj in brat terciar Štefan Luhodnik. — V Rimu v kolegiju sv. Antona pa bbr. laika David Ogrinea in Rok Kastelec.

Iz blagajne dijaškega ministerstva. Mesec gruden nam je pogrudil 181 gl. 88 kr. (nekoliko manj mimo družih mescev zarad božičnih počitnic, vender z vsim skupaj čez 200 ranjškov. Darovali smo za dobrotnike dijakov na božični praznik vse tri ss. maše. Sv. Jožefa praznik bo zopet sv. maša za žive in mertve dobrotnike naših dijakov, zlasti za tiste dobrotnike, ki nam bodo pomagali zopet mesec prosinac (prozimec) „v kozji rog vgnati!“

Darovi za ciborij. (Zgled res potegne.) Neki preč. duhovnik, ki pa berž ko ne želi neimenovan ostati, je daroval 1 napoleonador. Neki drugi: „Marijine pomoči sem že večkrat potreboval.“ 2 gld. Gospodična Antonija Berčič iz Ljubljane 1 zlat in 1 križec, in gosp. J. K. 5 gld. pa 2 para uhanov z lepimi emajli. Na priprošnjo Marijino poverni mili Bog vsem dobrotnikom tisučero!

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Iz Tersta za špehovko 2 gld. neka dobrotnica. — Č. g. vikar J. Zupan 5 gld. 80 kr. — S pripisom: »za marljive, poštene in podpore vredne dijake« 3 gld. Pridjan je moto: Dijaški glas.

Mraz zares hudo pritiska
In pri oknih burja piska,
Straši dijake in ministra,
Če je tudi skerb mu bistra;

Slaba mi je obutal,
Sekne bi potreboval;
A šment, le prazni se kasa;
Bodi z mesta bodi s Krása:
Bog daj, naj se spet nanaša,
Da ne bode merzla kaša!

Gdč. Kat. Pogačarjeva 1 gld. — J. C. 50 kr. — Č. g. A. A. 2 gld. — Č. g. župnik Fr. Jarc 2 gld.

Za pogorelce v Št. Petru na Krasu: A. D. m. gl. 1 gl. — Posli pri neki hiši v Ljubljani ubogim p. gorelcem 5 gl.

Za stradajoče v Zgor. Senzi-u: A. D. m. gl. 10 gl.

Za misijone med razkolkniki: Neimen. po g. Fr. Birku 10 gl.

Za Vinc. družbo: Neim. 50 kr.

Za razširjanje sv. vere: Neim. 1 gl. 10 kr.

Za sirotišnico v Kočevji: Č. g. Mart. Malenšek 25 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Gdč. Kat. Pogačarjeva 1 gld.

Za afrik. misijon: Gdč. Kat. Pogačarjeva 1 gld.

Za sv. Očeta: Duhovnja v Gorjah 15 gld.

Za najbolj potrebne misijone: Č. g. župnik Ant. Kunaver iz Poloma 10 gld.

Za misijone: Gorje po č. g. župn. Jan. Azman 15 gld.

Za Detoljuba: Č. g. vikar J. Zupan 1 gl.

Za Domoljuba: Č. g. Dom. Janež 1 gld.

Za cerkev v Ternju: Gdč. Kat. Pogačarjeva 1 gld.

Za brat. S. R. Telesa: Č. g. župnik Fr. Jarc 6 gld. — Iz Tersta 1 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Tersta 80 kr. — Iz Cirknice č. gosp. kapl. Fr. Pešec 3 gld. 12 kr. — Miha Demžgar 5 gld. — Preč. gospod Janez Rozman kanonik in župnik pri sv. Jakobu v Ljubljani, 37 gld. — Dve osebi 50 kr. — Č. g. Dom. Janež 1 gld. 70 kr. — Č. O. Ernest Zupet, frančiškan v Novem Mestu, 6 gld. 15 kr. — Č. g. župnik Fr. Jarc 3 gld.